

Arrest

nr. 114 041 van 20 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omdat er aan zijn verblijf in Quetta geen geloof wordt gehecht en bijgevolg evenmin aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die hij aldaar zou hebben meegemaakt. Tevens wordt geoordeeld dat er in het noordwesten van Pakistan een uiterst lokaal conflict gaande is,

doch gezien het gaat om een uiterst lokaal conflict en verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins zijn beweerde verblijf in Quetta aantoont. Vooreerst brengt verzoeker geen enkel bewijs bij aangaande zijn identiteit. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in de asielprocedure en de asielzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen en wanneer hij daaromtrent in gebreke blijft een aannemelijke verklaring geven. Verzoekers uitleg, met name dat hij ondergedoken leefde bij zijn vriend en de kans niet heeft gekregen enige papieren mee te nemen, is hiertoe echter niet toereikend. Bovendien heeft verzoeker, terwijl hij wel in staat blijkt te zijn twee verklaringen bij te brengen die zijn verblijf in Quetta zouden moeten bevestigen (waaraan de Raad overigens geen bewijswaarde hecht gezien deze louter fotokopieën betreffen), tot op heden nog steeds niet voor dergelijk bewijsstuk gezorgd. Het feit dat drie dagen na het interview reeds een beslissing werd genomen door de commissaris-generaal terwijl verzoeker medegedeeld werd dat hij een week kreeg om documenten over te maken, doet hieraan geen afbreuk. Immers, zoals reeds opgemerkt, legt verzoeker heden nog steeds geen bewijzen neer die zijn identiteit aantonen. De verklaringen gevoegd in bijlage kunnen bezwaarlijk als identiteitsbewijzen aanvaard worden. Bovendien betreffen deze verklaringen louter fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën vermits deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Het ander document gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 7) is overigens niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document niet in overweging genomen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoekers asielrelaas.

Verder blijkt verzoeker niet in staat op basis van zijn verklaringen zijn verblijf in Quetta aan te tonen. Hij mist immers de meest elementaire kennis van de stad Quetta. Zo weet verzoeker onder andere niet dat Pashtou – een taal dat verzoeker overigens niet machtig is – een belangrijke taal is in Quetta, meent hij dat Hazara een plaats is in Baluchistan terwijl dit een sjiitische bevolkingsgroep betreft met zeer herkenbare gelaatstreken die bovendien geïsoleerd wordt door soennitische extremisten, en heeft hij nog nooit van Kandagar gehoord, een Afghaanse provincie die aan Quetta grenst. Verzoekers verweer dat hij de laatste twee jaar ondergedoken heeft geleefd bij een vriend en het bijgevolg niet ondenkbaar is dat hij weinig kennis heeft over de straatnamen, is niet ernstig te noemen. Verzoeker verklaarde immers reeds sedert december 2006 in Quetta woonachtig te zijn zodat van hem kan verwacht worden dat hij concrete kennis heeft over zijn voorgehouden verblijfplaats, wat zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing in casu niet het geval is. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker middels zijn verklaringen niet het bewijs heeft geleverd van zijn beweerde verblijf in Quetta. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging (RvS 30 juni 2004, nr. 133.382). Wat betreft de documenten gevoegd bij het verzoekschrift die zijn verblijf in Quetta moeten aantonen, verwijst de Raad naar wat reeds hoger werd uiteengezet. De Raad voegt er volledigheidshalve nog aan toe dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een

plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde verklaringen.

De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker zijn verblijf in Quetta niet aantoot. Aangezien verzoeker zijn verblijf aldaar niet aantoot, maakt hij de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld niet aannemelijk.

1.3. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Verzoekers verwijzing in deze naar de algemene veiligheidstoestand in Pakistan, is niet dienstig vermits hij zijn werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoot. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

1.4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5

december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 september 2013, vraagt verzoekende partij de zaak ten gronde te onderzoeken aangezien haar gebrek aan kennis over Quetta te verklaren is door het feit dat zij ondergedoken woonde en deze lacune geen afbreuk doet aan haar vrees voor vervolging.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geen valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking opgenomen gronden ontkrachten. Haar uitleg geen of niet-voldoende kennis over Quetta te beschikken gezien zij ondergedoken heeft geleefd, is niet ernstig te noemen. Verzoekende partij verklaarde immers reeds sedert december 2006 in Quetta woonachtig te zijn en slechts twee jaar ondergedoken te hebben geleefd bij een vriend zodat van haar kan verwacht worden dat zij afdoende concrete kennis heeft over haar voorgehouden verblijfplaats, wat niet het geval blijkt te zijn zoals reeds in de voornoemde beschikking werd toegelicht. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekende partij middels haar verklaringen niet het bewijs heeft geleverd van haar beweerde verblijf in Quetta. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging (RvS 30 juni 2004, nr. 133.382).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt haar verblijf in Quetta aan te tonen. Aangezien verzoekende partij haar verblijf aldaar niet aantoont, maakt zij de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld niet aannemelijk.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS